

Велимир Велџа КАРАВЕЛИЋ

ГАЛЕРИЈА РТС
Београд, Таковска 10
17. јул – 31. август 2014.

Велимир Веља КАРАВЕЛИЋ

Радио Телевизија Србије

ГАЛЕРИЈА РТС
Београд, Таковска 10
17. јул – 31. август 2014.

Издавач

Радио-телевизија Србије

За издавача

Никола Мирков, в. д. генералног директора РТС

Аутор изложбе и каталога

Душан Миловановић

Аутор поставке

Петар Ђиновић

Лектор

Боја Јовчић-Талијан

Ликовно-графичко решење и припрема

Зоран Ђорђевић

Фотографије

Рајко Каришић

Штампа

Штампарија РТС

Тираж

1.500

Београд, 2014.

Председник Савета РТС за

ликовно стваралаштво

Никола Мирков

Извршни продуцент

Славица Стефановић

СIP - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

Тишина

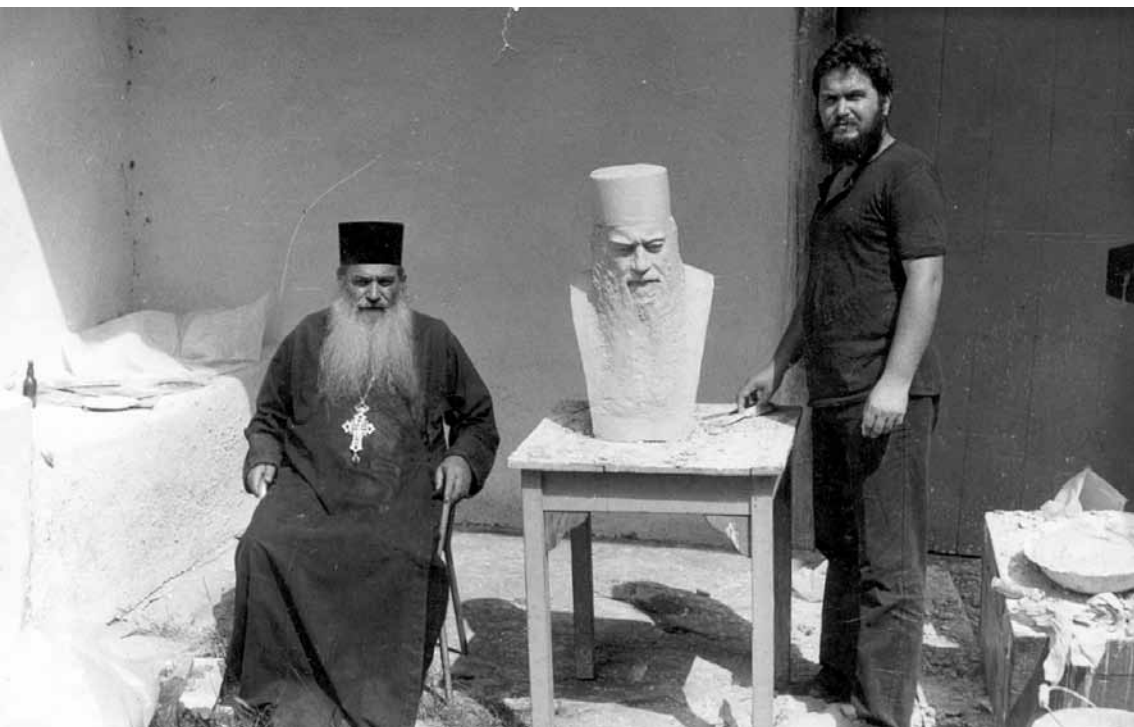
Велимира Веље Каравелића

Фон за дело

Метѡх, метохија, грч. *μετόχια*, манастирски посед, који се налази ван основног имања; у средњовековној старини господари су својим задужбинама или светињама предака поклањали поседе, шуме, њиве, винограде, приходе од рудника или царина, понекад и читава села или покрајине, како би обезбедили приходе за њихово несметано одржавање (издржавање). Област на крајњем југозападу Србије, данас, а и у старини, звана **Метохија**, управо по томе је добила име јер су на овој територији постојали велики поседи манастира Хиландара, Грачанице, Дечана, Арханђела Призренских, Пећке Патријаршије... потврђени тапијама, од којих су се многе и чувале. Ови прворазредни документи пред међународним правом валидни су и данас. Два су кључна питања која се овде постављају: а/ шта смо ми Срби учинили да се испита (потврди) њихова валидност; и б/ на чијој то земљи седе данас Арнаути и хоће ли, кад се испуни време, они правом власнику платити кирију за неколико векова уназад?!?

Ужлебљена међу Шаром и Проклетијама, Мокром гором на северу и Паштриком на југозападу, мрешка се на више висоравни, преко равница и удолина, питома и богата Метохија. Као у каквом божјем гнезду, обилато водама натопљена и благом климом благословена, кроз векове - свакоме људском труду наклоњена бивала јесте. Труду свих који су били спремни и одлучни за прегор и стварање.

Метохија, свим лепотама и врлима настањена, у старини је обиловала толиким бројем светиња да се за њу слободно могло рећи да је у потпуности испунила један од византијских идеала. Наиме, жуђена слика, верног и просвећеног Византинца, састојала се у томе да, уколико се човек лагано окреће око своје осе, требало би да у сваком сегменту погледа уочи бар по један крст са куполе какве светиње. Тада би то био призрак земаљског раја, достигнут у Цариграду, Никеји, Солуну и по многим светим горама византијским. За Метохију се сматра да је, во времја, имала преко 3.500 богомоља, и да се из сваког њеног угла могла видети купола са крстом неке светиње. Земља молитвеном енергијом вековима натапа на, свакако је такав усуд и заслужила; пре свега захваљујући мудрим господарима њеним, али и просвећеној власти и, на крају – верном и у сваком погледу врлинском и богобојазном народу. Такву голему лепоту, која, да је којим случајем и претекла, тешко би срца наша, том обиљу несвикла – издржала. А од ње величанствене – мало је шта преостало. Опет, и поред вековног (и садањег) разарања понешто се и ушчувало, те Метохијци вредни могу да се пред целим светом подиче својим светињама: Богородицом Љевишком, Високим Дечанима, Пећком Патријаршијом, Црном Реком, Дубоким Потоком, Девичом, Гориочем, Будисавцима, Светим Врачима и Долцем, Светом Тројицом и развалинама највећег српског манастира Арханђела Призренских... и још Великом Хочом... и мноштвом богомоља малих по градовима и селима; и у суседству, на Косову: Грачаницом дичном, Кончулом и Бањском, Соколицом, Драганцем и Биначом... (Н)и мало (н)и много, зависно одакле се посматра. Али свакако, пред ониме што претече, за зверствима завојевача и гамади овдашње, пред оним што се оте ватри и лудилу, што не разорише трнокопи и експлозије, сигурни смо, сваки човек добре воље и намере чисте – мора да застане и удиви се. Јер, архитектура и у тим траговима трагова исијава сву мудрост, снагу и лепоту немањих Србије; сликарство, са оно нешто преосталих икона спада у врх православног иконоисказа; док лепоту фресака можда најснажније дефинишу урезани запис безименог Арапина, у храму Богородице Љевишке крај лика Богомајке: *Зеница ока мога – гнездо је лејоше њвоје*, или потпис фреско-сликара у Пећкој Патријаршији: *Дар Божји из руке Јованове*; док је вајарство у Дечанима досегло небеске узлете романике у Србији. Толико лепоте, на тако малом простору и у тако мало сачуваних богомоља ретко се где на планети може срести, поготову тамо где су јој околности биле ненаклоњене. Стога су и

све најважније светиње Метохије уписане у Унесков регистар светске културне баштине.

И још! Вера, у овоме амбијенту, јесте категорија која се подразумева, до данас. И традиција, неговање предачког предања, поштовање светиња, обичаји, преношење митова и историјских чињеница на потомке, како у старини – тако се и данас негују и чувају. За свим (или са) овим подруку – тка се повесмо високе етике, из старозаветне традиције и прасловенског предања преузето; и сви су тога ради били, и јесу, и будућ и верни и ревни, до данас.

А Метохијци, даље, потомци славних предака, племенити по крви и господствени у гесту, речи и на делу, обиљем и лепотом раслабљени, наивно наседоше на смицалице препредењака; јер, господство не познаје ни лаж ни подвале; и остадоше тако неки без огњишта, други без иметка, а многи и без живота свога. Њихово страдање, путештвија и тумарања,

крици и јецаји парају небо и стижу свакако до Онога Који о Свему Рачуна Води. А за вапајима пролама се и завет преживелих, свети и вечни:

*Ако ње заборавим, Метџохијо моја, нека ми се осуши десница
рука!*

И усклик: *Идуће године у Метџохији; и на Косову, наравно!*

Све наслеђено, преузето и упамћено са иних библијских места, и особито са овога:

6 *Ако ње заборавим, Јерусалиме,
Нека ми се осуши десница рука,
Нек ми се језик са нејцима слейи,
Ако ње заборавим, ако ми њи, Јерусалиме,
Не будеш врх највеће радостии моје!*

Псалм 137. 5-6

Промичу Метохијом монаси и монахиње, за њима божји – јуродиви људи, богомољци и богослови, владике и светитељи во времја; а и данас. И за њима се нека особита, вилинска прашина расипа, и искри у ваздуху, и шири се мирис озона и кад смирне и тамјана, босиљка и мајчине душице. Проходили су овом земљом српском и божјом многи исихасти, монаси на најсуровија искушења спремни; они који трагају за Господом у себи и спремни да сопственом жртвом искупљују васколике грехе давно поклеклог човечанства. Живот је њихов окренут искључиво молитви, посту, чињењу богоугодних дела, сопственом усавршавању и безмолвију. Многи су се уподобили ангелима; куд год да су пролазили, за њима су хрили људи и птице и звери, а биљке се повијале, отварале цветове и миомирис испуштале. И другим су талентима били благословени, и многа добра оставише народу своме. А сећање не сме да заобиђе Светог Саву Српског, и све свете Немањиће, Јоаникија Девичког, неколико светих патријарха... и најмлађег међу њима придруженог Владику Призренског, савременика нашег и састрадалника, Патријарха Српског Гоподина Господина Павла.

Сусрети са њима и светињама у којима су боравили свакоме бићу могу само чинити добро, и свакако га учинити још бољим. Концентрација, да би се разумеле прилике, и избегле неприлике, па контемплација, дубоко расуђивање и уподобљавање вишим сферама и начелима, просто су општи дар на овоме месту свима подастрт, и који би морао срести свакога раба са овога и божанственог и опасног простора. У таквом

амбијенту, међу таквим светињама и горостасима Светлост је угледао, и срећно детињство проживео, Велимир Веља Каравелић.

И још једном, и још даље! Колико данашњих Срба уопште зна коју више о Метохији; шта значе хвост, Хвосно, Богородица Хвостанска, Хвостански хрстови...?!?; као да говоримо другим језиком, а не матерњим и српским. Јер управо из те жупе, Хвосно зване, што се по дивљем житу - хвосту именује, из питоме и сваковрсним врлинама насељене Метохије, потиче и раб овај, господин трудољубиви, вајар, каменорезац

и животодавац материји бесловесној; уколико је уопште било која твар Господња бесловесна. Из Будисаваца, у општини Клина, села знаменитог по манастиру моравском и дивном из 14. века, и по портрету Патријарха Макарија Соколовића у њему, и по икони што је недавно заплакала. Недалеко је то место од Пећи и Патријаршије, од Грачанице нешто даље,

а у ареи Арханђела Призренских, Богородице Љевишке, Девича...; са таквога простора, из такве цивилизацијске матрице долази овај уметник да посведочи, да укаже, да нам бар за тренутак лепотом дела свога благослови очи, замагљене и обневиделе. Из колевке Српства, где су се људи одувек радовали животу, и у времена честа, кад је мало шта животу наклоњено било; сем Врхунског Начела, које све види, све промишља и о свему одлучује; без Кога све би било ништа; као што и јесте тамо где га нема у срцима људи. Напојен – задојен родољубљем, трудољубљем, предачком етиком и следећи усуд њихов, одшелник по призвању, да и нама овдашњима, смрзнутим и убледелима – донесе предачку ватру. Да се раскраavimo и разгрејемо душе наше. Да пред наша срца и очи, широке руке, износи плодове љубави своје; љубави за своју земљу, свој Род, за свога Бога; и плод туге за оним што нам лагано измиче; за својом – заувек у срцу сачуваном Метохијом.

Њени једини, прави чувари данас јесу оно преостале сиротиње, монаси ревни и Господ сам. И овоме, свакако Светом Тројству – господин Каравелић подиже споменик вечни у мермеру, у беломе, чистом и благословеном само за највећа дела.

Имао сам срећу да с њим неко време боравим у Гораждевцу, у његовој Метохији; чак и да посетимо његове Будисавце; и видео како хитро, попут јелена, хода, без бојазни, стазама предака; и гледао како гради брзе крокије, готово у ходу, монасима и монахињама. Из прикрајка, спазио сам сету и сузу, и ватру у оку, док се загледао у далеке тачке у пејзажу, или се поклањао светињама; и о томе никоме ништа нисам рекао, нити је он сам. Јер поносно кроз живот пролази човек овај врли.

Шта наступа за првим плачем детињим, за олујним гороломом; где се распе сва врева дневна кад се над брижне и радине спусти окрепљујућа ноћ; куда тоне хучни жубор бистрих брзака док се река ушћу своме прикрада; у шта улази каменорезац и каменоделац кад одложи длета и чекиће и занесено се, ознојен и прашњав, загледа у дело руку својих; како се назива то стање што следи свим пословима људским, и умним и физичким, оно са великим изливима енергија, онима кад се све опосли, оконча дело, музичко, песничко, сликарско, вајарско... и било које још? Наступа благословена Тишина, стање чуварно у коме се, као у лимбу, заувек похрањују сабране драгоцености. У њој претрајавају, благо се таласају и зраче на све који до њих кључеве нађу. Име том стању је многозначно и благо-разумију природжено увек. Крсте га различито у свим временима и на просторима где год је човек боравио или промислио. Сви га поштују и љубе; најпосвећенији до адорације. Подвижници и гуруи, медитативци и контемплативци, еремите и посници, и исихасти – молчалници... најрадије у томе стању обитавају; из њега црпу снагу и њему предају све стечено; свеколике плодове дарова добијених од Онога Који Јесте и Који Све Дарује. Тишина јесте једно од имена тога благословеног стања, каква буде на почетку,

а и на крају свакога прегнућа и предузећа. Тишина што садржи сва стања физичка и духовна, и пре, а и после нас. Тишина као збиралиште свега доброг и лепог, на крају – Тишина као Материца Свемира у којој све обитава.

Из те, из такве тишине повремено израња уметник наш. Да представи и у њу наново да врати плодове талената и трудова својих; као кољиво приуротовљено прецима, као прилог свима што умеју да виде и осете, и као дар онима што за њим долазе; за које дубоко верујемо да ће све ово далеко боље разумети; и поштовати!

О делу његовом причаће се и кад нас не буде овде било. По делу његову вредноваће ово време они што тек буду долазили. Дело његово јесте и биће мера времену нашем, ни бољем ни горем од других времена. И прославиће га дело његово. У векове!

Некако, услед жуте мрље у оку и црне рупе у мозгу, уврежило се сасвим нетачно мишљење да Ортодоксија не љуби форму нити скулптуру; да је у име плошног представљања остала наклоњенија слици а скрајнула трећу димензију. У том уверењу остали су сви што по површини плутају, што у дубине нерадо залазе; сви формалисти и недоучени понављачи једном постављене (погрешне) премисе, сви наопаки посматрачи, што у ементалеру само рупе опажају. Не, никако, и никада се Православље није одрекло неговања форме. Додуше, чини се да контемплативним стањима више одговара слика но фигура, мада и ту треба бити деликатан при опредељивању. Страх од идола и кумира давно је и сасвим потонуо у вртлозима историје. Сетимо се начас Студенице и њене божанствено извајане Богородице на трону, свих преплета, врежа и у њима уподобљених ликова, и овога и онога света; сетимо се велелепних фигура са помињаних Дечана, или Бањске Богородице, пренесене у Соколицу, призовимо у сећање сву дивоту моравске пластике, њених преплета, розета и пластичне орнаментике, на крају опоменимо се свих оних ремек-дела ситне пластике (у златарству, резбарству, каменој пластици), свих иконостаса, полијелеја и украса на црквеном мобилијару... Па решимо се те заблуде, дуго неговане и одржаване; бог те пита из каквог све (не)разлога!

Времена ће многа протуњати док се не буде сасвим исправно проценило и установило заслужено и право место господина Каравелића на бескрајној спирали континуитета и Живота и Уметности. Оно што с наше стране смемо да сведочимо јесте да његова карика, у том надвременом ланцу, јесте стамена и да ће свакако свезивати све оно што из(а) ње племенито

пристигло буде; као што се уврежила и прихватила за претходни, предачки беоцуг. И још, да (свакако) високо, и сасвим заслужено место на Парнасу српске уметности већ данас припада овоме ствараоцу.

Ликови монаха и монахиња његових и свих других јесу усредсређени, замишљени и занесени, као да долазе из неког сасвим другог света и времена. Опет, они су и наши савременици, саучесници и састрадалници овог простора и времена. Понекад, и када према некој истакнутој карактеристици препознамо лик који је уметник заувек пренео у вечити мермер, опажамо да је захваљујући умећу и посвећености истовремено то биће претворио у симбол или чак у метафору. Сасвим сведено и скромним средствима, у форматима који ретко прелазе висине од метра, Каравелић демонстрира епску монументалност. Са друге стране, сета, усредсређеност ликова на нешто надземаљско, милота, топлина која из њих струји, воде нас на ону женску, на лирску страну. Ивицом те двојности, двогубости и непомирљиве дихотомије хода овај стваралац и дела величанствена за собом сеје.

У његовој скулптури препознаћемо одблеске енергија давно прохујалих времена, исијавање оне медитаранске светлости са кикладских сведених идола, романичка урањања у суштине света и човека, сецесионистичка разматрања могућих синкретизама, полемисање са ренесансним великанима, али и с Роденом, Бранкусијем, нашим Стијовићем, Палавичинијем, Стојановићем, Јанковићем... Једно је сигурно - сву силу тих зрачења на окупу држи снажна мрежа византијског духа и цртежа, што сасвим дефинишу и форму и суштину. Његов рукопис израста и бокори се ипак директно из уметности српског средњег века. То је најснажнији зденац, из кога се пије и насићује, до обила; а затим се тамо урањају нова дела и енергије, који ће даље оплемењивати наново, оно што тек долазило буде.

Путници Каравелићеви, куфераши звани, јесу плод свевремене истине, сведени на знак, на метафору, у мали формат сажете и концентрисане, и бол, и усуд народа овога. Избеглиштво, као опште место, плашт над свиме; сеобе, којих ће вазда бити, неопходност путовања и оно картагинско – *Пловити се мора, а живети – не*; покрети, миграције, вољни и невољни... заувек су обележили овај народ, који је само у кратким паузама путовања имао времена да се о себи стара и ствара велика дела. И сам одшелник, родом одакле се често одлазило, а ређе враћало, сасвим је разумео и веома успешно дефинисао овај феномен. Форме његових путника су згрчене,

тмасте, изобличене од јада и концентрисаног бола што прети да експлодира у сваком тренутку. Оне су сведене, детаљи се губе у грубо стилизованој форми, оне немају жељу да задиве и учине вам пријатним боравак овдашњи; оне су ту да подсети, да опомену, да призову на разумевање, на помоћ... на разум. И додирују многе, сведоци смо тога са претходне изложбе у Галерији 73, на Бановом брду.

Насупрот њима, дела из основне теме блистају, исцртавају, опчињавају лепотом довршености. Монаси више уловљени су у усредсређености и оном карактеристичном, исихастичком, ставу присносрдачне молитве (*Исусе Христџе, сине Божји, љомилуј ме грешног*), када се човек благо повија напред. Пошто се у старини, а и данас тако неки мисле, сматрало да је плексус људски центар у коме борави наше духовно биће (душа), њих су неки подсмешљиво именовали и као “у љуџак гледајуће”. Тај покрет, тај готово физички њихов сусрет са душом постигао је на величанствен начин Веља Каравелић.

Па даље! Монаху име долази од грчког *μόνος*, самац, појединац, онај који живи сам, усамљеник, калуђер. То су људи што, одвајајући се од овога света, покушавају кроз усавршавање својих духовних способности да побољшају и себе и околину своју. Мада не живи у исихастирији, посници, еремитажи... на све то подсећа атеље у коме изводи своје рукодеље, између кликтаја шпигцева и чекића и последичне, смирујуће и заслужене тишине. Полако и сигурно Велимир се, и делом и појавом, уподобљава својим моделима.

Неке од њих смо познавали, више њих познавао је Каравелић, мада право знање поседује само Онај Један. И данас, док гледамо у њихове ликове овековечене у племенитом мермеру, истичу нам се два међу њима: Монах што излази из своје поснице (Колекција РТС) и Монах Арсеније Хиландарац. Првог опажамо као средњовековну, стамену личност док искорачује из подвижничке пећине, бодро и с великом намером; и замишљамо да је аутор то уподобио великог Доментијана, хиландарског монаха из

келије Свете Тројице на Спасовој Води, хагиографа Светога Саве Српског. Други је наш савременик, монах хиландарски Арсеније, припадник одшелничке генерације иза Другог рата. Касније, схватајући сву испразност српске емиграције, са будућим оцем Симеоном упутио се из Британије, пешице, на Свету Гору. Лађом су прешли само Ламанш, а све остало ногу пред ногу до Атона. Тамо су стигли 1946, и сав земаљски век провели у Хиландару. Под крај живота, отац Арсеније се украсио венцем великосхимника и добио ново име - Агатон. У сећању стоји као велики духовник, учени старац и изузетна, аскетска појава. Његово уподобљење Велимир је извео на величанствен начин; пренео је изглед, карактер и енергију коју је старац свуда око себе расипао.

Радујемо се у времена ова скрбна, пред делом великим и свим врлинама обилато испуњеним. Радујемо се јер је ово једна од оних карика што нас везују са прецима, са величанственим нашим средњим веком и великим делом пре, а и после њега. Поносни смо што присуствујемо постављању још једног степеника монументалног на вечној спирали етичког, уметничког и људског трајања. И што, док нам је таквих - нећемо се погубити у врлетима свакодневне, прилично бесмислене збиље. И никако се нећемо изненадити ако у амбијенту дела ових опазимо лепет анђеоског крила; оно је ту, с разлогом - уз дела ова, и са њима.

И шта још може срећни историчар уметности у оваквом тренутку, до да великом аутору прослови следеће: Вељо, човече и брате, роде, Србине, бистро око и снажну десницу нека ти сачува Господ, и срце чисто и благоразумије, како би нас и у будућности радовао новим, невиђеним и племенитим делима; теби на понос, нама на радост, а свима који буду пристизали у будућности - на велики наук и тешко послушање - да покушају да једнога дана буду и - бољи и снажнији од тебе; што нимало неће бити лако нити једноставно.

Наздравље и на спасеније ти све ово велико постигнуће.

И само ово још! На дан данашњи требало би се сетити, с поносом, врлих предака својих, и Косовских родољуба, Ратника и Мученика и међу њима Великога Кнеза. И сетити се завета Његовог, и да би требало и ми њега да се држимо. Велимир је свакако међу малобројнима који се нису обрукали нити ишта заборавили.

На Видовдан
2014. лета Господњег
Душан Миловановић

24.

4.

11.

13.

12.

30.

35.

31.

34.

36.

38.

37.

6.

20.

26.

40.

Велимир Каравелић је рођен 1952. године у Будисавцима код Пећи. Завршио Академију ликовних уметности у Приштини у класи професора Светомира Арсића Басаре, а магистарске студије на Факултету примењених уметности у Београду. Члан је УЛУС-а.

Излагао је групно и самостално у Љубљани, Београду, Новом Саду, Крагујевцу, Лесковцу, Куманову, Скопљу, Куманову, Ужицу, Прибоју, Ваљево, Горњем Милановцу, Чачку и Пријепољу.

Награде:

Награда за скулптуру по завршеној академији;
Трећа награда за споменик Десанки Максимовић у Београду;
Награда за споменик Јовану Јовановићу Змају у Новом Саду;
Награда за споменик Кости Стаменовићу у Лесковцу;
Прва награда за портрет у Куманову;
Прва награда Културно просветне заједнице Ужице;

Изведене скулптуре:

Прва награда за скулптуру „Малина“ у Ариљу;
Прва награда за споменик Кнезу Лазару у Њилану;
Прва награда за споменик труби у Гучи.
Награда „Бели анђео“ на колонији у Пријепољу.

Изведене скулптуре у простору:

У Љубљани, Краљеву, Пожеги, Ариљу, Пожеги, Косјерићу, Њилану, Гучи, Београду Даниловграду, Пријепољу и Вршцу.

Златиборска 11
11050 Београд
061 6148847
velimir.karavelic52@gmail.com

ИЗЛОЖЕНА ДЕЛА

32

1. БИРИЛО И МЕТОДИЈЕ, 1986.
бронза, в. 70 цм
вл. Бранко Ефтимовски
2. МАКЕТА ЗА СПОМЕНИК
КНЕЗУ ЛАЗАРУ, 1995.
патинирани гипс, в. 65 цм
3. МОНАХ ПРИЗРЕНСКИ, 1998.
патинирани гипс, в. 80 цм
4. ЛОНГИН, 2000.
патинирани гипс, в. 70 цм
5. ИСПОСНИК, 2009.
патинирани гипс, в. 60 цм
6. ОЧЕКИВАЊЕ, 1999.
камен, в. 80 цм
вл. Бранко Ефтимовски
7. ПОРОДИЉА, 1999.
камен, в. 85 цм
8. УМОР, 1999.
камен, в. 65 цм
9. СИЗИФ, 1999.
камен, в. 45 цм
вл. Милутин Живковић
10. СИЗИФОВА ЖЕНА, 1999.
камен, в. 45 цм
11. ЧОВЕК И КОФЕР, 1999.
камен, в. 45 цм
12. ЧОВЕК И КОФЕРИ, 1999.
камен, в. 65 цм
13. ЧОВЕК НА КОФЕРУ, 1999.
камен, в. 68 цм
14. ЖЕНА И МЕХАНИЗАМ, 1999.
камен, в. 62 цм
15. ЖЕНА НА КОФЕРУ, 1999.
камен, в. 55 цм
16. ХВОСТАНСКА ЖЕНА, 1999.
камен, в. 80 цм
17. ЖЕНА НА КАМЕНУ, 1999.
камен, в. 45 цм
18. МОНАХ КАРЕЈСКИ, 2000.
камен, в. 35 цм
вл. Вељко Стојановић
19. НОСАЧ, 2000.
камен, в. 43 цм
20. ХВОСТАНСКИ ЧУВАР, 2000.
камен, в. 60 цм
21. ИСКУШЕНИЦА, 2000.
камен, в. 37 цм
вл. Институт „Кирило Савић“
22. МОНАХ ТЕОДОСИЈЕ, 2001.
камен, в. 60 цм
вл. Ђуро Ђурђевић
23. МОНАХ ГРАДИТЕЉ, 2007.
камен, в. 70 цм
вл. Раде Обрадовић
24. ДЕЧАНСКИ МОНАХ, 2008.
гипс, в. 65 цм
вл. Дом културе Гораждевац
25. ХВОСТАНСКА
МОНАХИЊА, 2008.
гипс, в. 40 цм
вл. Дом културе Гораждевац
26. СЕРАФИМ, 2008.
камен, в. 45 цм
27. ХВОСТАНСКИ МОНАХ, 2008.
камен, в. 90 цм
вл. РТС
28. НЕИМАР, 2009.
камен, в. 43 цм
29. МИЛЕШЕВСКИ
ИКОНОПИСАЦ
камен, в. 70 цм
вл. Дом културе Пријепоље
30. МИЛЕШЕВСКА
МОНАХИЊА, 2009.
камен, в. 40 цм
вл. Милутин Живковић
31. ЉУБОСТИЊСКА
МОНАХИЊА, 2011.
камен, в. 90 цм
вл. Музеј – Бела вода
32. СВЕТОГОРСКИ МОНАХ, 2012.
камен, в. 75 цм
33. ИСКУШЕНИК, 2012.
камен, в. 75 цм
34. КОНТЕМПЛАЦИЈА
камен, в. 70 цм
вл. Павле Обрадовић
35. МОНАХИЊА ПЕЋКА, 2013.
камен, в. 80 цм
36. ОВЧАРСКИ МОНАХ, 2012.
камен, в. 90 цм
37. МОЛИТВА, 2012.
камен, в. 85 цм
вл. Рајко Каришић
38. МОНАХ КЛЕСАР, 2012.
камен, в. 80 цм
39. МИЛЕШЕВСКИ МОНАХ, 2013.
гипс, в. 70 цм
вл. Манастир Милешева
40. МОНАХ КОРИШКИ, 2014.
камен, в. 45 цм
41. ИСКУШЕНИЦА, 2014.
камен, в. 37 цм
вл. Јелица Ристић Ђировић
42. ИСИХАСТА, 2014.
камен, в. 60 цм
43. КРАСНОПИСАЦ, 2014.
камен, в. 60 цм

www.rts.rs